

TAVASZI NAPLÓ

DÉLELŐTT

Mitől félsz? Szólítom magam;
nem kérdés ez s nem biztatás.
Félek? Félték! Végzetlen!
Elvesztem: én, rámbizta: más.
Elveszteni a rámbizottat,
a kincset, a bizonytalant
vállalni! Sorsom így kioktat,
és megvacogtat a kaland.
Jobb lenne félni! De nem éri
szívemet már a remegés,
vérnyomásomat orvos méri,
nem túl sok és nem is kevés:
éppen elég, hogy elviseljem
a loppal rámtörő halált,
jussomon nincsen ki pereljen:
a koronára visszaszállt.

Magamat mért félteni gyáván,
kít félthetnék, mért féltsem őt?
Ki vállalt engem nászai ágyán,
vállal majd az Isten előtt.
Nem őt féltem, ki én vagyok már
s akiben én lehetek ő,
nem választ el a legnagyobb ár,
nem választ el a temető.
A kincset féltem én, a kincset!
A kincset Isten bizta rám
s ha eleresztem a kilincset,
kihull a semmi ajtaján.
Az iránytűt, mely négy égtájat
tudott még egyetlen helyett,
hogy szíved négy világért fájhat
népem, ha itt is a helyed.
A könyvet, mit Babelban írtak
az őrült toronyépítők,
hogy minden nyelven te lebírhadd
népem, a rádtörő időt.
A kardot féltem én, a kardot,
amely volt pallos, volt kereszt,
hogy sorsodat (tartottad s tartott)
majd méltón befejezd.

A kincset féltem, hasztalan,
az Isten bízta rám,
Istent féltem, vigasztalan,
mert szavát szólta szám.

ESTE

Ó könnyebb volt a tél, mint a tavasz,
a csonttörő hideg, a vigasztalan ég.
Szobába zárt dolgozni. Szorgalmas kis világ,
Szelídfényű kis napja íróasztalon ég.

De most csak fulladozva merülök fel a feltárt
ablakon beözönlő langyos tavaszi estbe,
fényes fekete hullám, napringató setét!
A lámpa belesáppadt szerepéből kiesve.

Dolgozni kellene, jaj, most dolgozni kell még,
vagy kétszer arculütni a sunyiképű holdat,
kurrogni mint a kandúr, párbajozni a réten,
jajj, a fekete vízár elsodorta a tollat!

RAICS ISTVÁN:

ÚTRAVALÓ

Hegy szellő legyen társad
messzi úton, vándorlásban;
ha már bennem csatlakoznál,
ne csatlakozz sose másban.

Hold karéja dédelgessen,
ezüst moha zsenge ágyat
adjon alád s kit kerestél,
végezetül megtaláljad.

Hűvös csermely oltsa szomjad,
fák gyümölcse néked érjen,
ki eddig gonosz volt hozzád,
szíves szavakkal becézzen.

Hajnalórán madár füttye
édesítse meg szendered,
angyal szeme ne vessen rád
és Isten vezesse kezed.